

den Omstændighed, at Districterne ere smaa, træder hindrende iveien for Forligs Opnaaelse; der gives Sager, hvori Flere ere interesserede, f. Ex. Debitorer og Cautionister, men naar de skulde indkaldes for forskjellige Forligelsescommissjoner, vilde det virke hæmmende og forstyrrende paa Opnaaelsen af et ordentligt Forlig; det er til megen Uleilighed for den, der skal indtale Sagen. Det kan ogsaa være Tilfældet, at f. Ex. Handlende, Kjøbmand og Andre, som have Regninger udestaaende, mange Gange kunne faae dem afgjorte paa een Dag og paa eet Sted, naar Districtet er stort, men naar de derimod skulle offerere flere Dage derpaa, som vilde foraarsage dem Reiseomkostninger og Tidsspilde og det maaskee uden bedre Resultat, saa vil maaskee Forligsafgjørelse vanskeligere opnaaes; det er imidlertid mindre væsentligt, men det vil forhaadentlig dog blive taget i Betragtning af høiere Bedkommende. Det er ikke uoverveiet, jeg fremsører disse Bemærkninger; thi siden 1795 har en Forligelsescommissjon, og det ikke en af de uanseligste, hovedsagelig været påstet af min salig Fader og mig, og jeg troer just ikke, at det har været med noget Uheld, jeg er mig bevidst, at jeg har virket med Flid, Iver og Nidkærhed. Naar nu Districterne blive altfor smaa, saa vil Interessen lammes og som Følge deraf blive mindre. Jeg henstiller derfor til det ærede Things og andre høie Bedkommendes velvillige Betragtning, om ikke disse mine Bemærkninger maatte bifaldes.

J. N. Hansen: Noget af det Gode, som jeg finder ved Loven, er netop det, med Hensyn til hvilket den ærede sidste Taler har fremsørt Ankeposter. Naar han saaledes satte Forligscommissairen i Klasse med en Præst eller en anden Embedsmand, saa er det efter

min Mening just det Mislige ved den nuværende Indretning, at Mænd, der skulle betragte sig som lige stillede med den øvrige Befolkning og saaledes bedre være istand til at bevirke Forlig mellem de stridende Parter, betragte sig som Embedsmænd, om det saa kun er som smaa Embedsmænd; thi deraf følger let, at disse Mænd behandle dem, med hvem de faae at gjøre, paa Smaa-Embedsmænds Maneer. Naar det desuden var en almindelig Betragtning, at Forligscommissaire var Embedsmænd, saa vilde det føre til, hvad den ærede sidste Taler antydede, at naar en Mand havde været Forligscommissair i visse Aar, maatte man betænke ham med en Pension, som jo Embedsmænd have Ret til at fordre, men jeg mener, at man netop bør komme bort fra denne Ulempe ved uforandret at vedtage den herhenhørende Bestemmelse i Loven; thi derved vil man allerbedst kunne forvare sig imod saadanne Fordringer paa Anseelse og Indtægter, som den ærede sidste Taler gjorde gjældende.

Da jeg anseer smaa Forligsdistricter for at være hensigtsmæssige, kan jeg aldeles billige den i Lovudkastet foreslaaede Districts-Inddeling; at Districterne ere smaa, og at Forligsmaglernes Indtægter ligeledes blive smaa, er for mig en ny Grund til at glæde mig over Lovudkastet; thi det overbeviser mig om, at man ikke vil faae en Mand til at blive altfor gammel i denne Stilling. Naar de med Posten forbundne Indtægter ere rundelige, vil man ofte faae Mænd, der blive altfor gamle i den, men naar Indtægterne kun ere smaa, vil man ikke risikere det, og jeg troer netop, at de i Lovudkastet foreslaaede 6 Aar ere påsende. Naar en Mand føler sig fast paa en Plads, han finder sig vel tjent med, vil han som oftest blive der saalange, at Udførelsen af de ham paahvilende Pligter lider derunder.